

Vi forlanger at våre myndigheter lar *våre* representanter få et ord med i laget når det gjelder realiseringen av foreliggende kraftprosjekter.

De som har rede på sakene, påstår at atomenergien først om 30—40 år vil kunne konkurrere med elektrisitetsenergien. Ekspertene tar av og til feil, men selv om de ikke gjør det i dette tilfelle, må vi finne oss i at neste generasjon feller en hard og nådeløs dom over vår generasjon: Dere skamferte og ødela naturen for oss i Norge!

Mange vil si: Du glemmer at det ikke *bare* er kraftverkene som stenger vegen for oss! Nei, jeg glemmer ikke det, men folk flest leser ikke lange artikler, og denne er allerede blitt for lang. La meg bare minne om den forunderlige evne våre militære myndigheter har til å okkupere våre mest attraktive fjelltopper, Gaustadtoppen, Snøhetta, Tronfjell for å nevne noen få.

Når det gjelder *naturvern*, ligger vi ca. 50 år etter våre naboland.

La meg slutte denne epistel med sitat fra en liten programerklæring fra Svenska Naturskyddsföreningen:

«För vår egen skull och för framtiden måste vi hushålla med naturtillgångarna, grunden för vår tillvaro och vår civilisation.

*

Det är nödvändigt att motarbeta naturförstöringen och nå en förnuftig avvägning av naturtillgångarnas utnyttjande.

*

Det är god ekonomi på lång sikt. Ju längre vi dröjer desto dyrare blir det — och en dag kan det vara för sent . . .»

*

Gjelder disse ord for Sverige som i dag har fredet over 2000 km² villmark, fordelt på 15 nasjonalparker, gjelder de vel i ennå høyere grad oss i Norge som ligger 50 år etter!

PER INGMAR KOSBERG

Tegning:
FINN WALTHER

Kveldsstemning ved Trondsjøen

Det var sent på dagen da me kom, rutebilen til Tyllidalen spydd oss ut ved et lite svart vatn. Me tok kvar vår sovepose i handa og bynna rusle. Det var som å kammå te ei anna verd. Ei verd uta fornuft, travelhet og jag. Det var så lett å puste at je måtte undre meg. Uten et ord gjekk me oppgjennom lia, smøg oss fram milla ener og bjørk og fram åt hytten. Me bar ved og rydda aldri så lite — og så gjekk me bort på ei sæter og kjøpte oss mjølk. Budeia var rund og bli, og mjølka fekk me sjøl hente uti kjøleskapet, som ho sa — uti et myrhøl. Og god var drikken, som en berre fe den oppi fjella. Og det e et under ke sultin en kan bli slik høgt te værs, en kan åttå og åttå og liksom aldri bli mett. Det e mest som en aldri ha sett mat, og aldri ha levd før —. Me åt og me drakk, og så gjekk me ut. Og mea kvelden og sammårmørket fall på, satt me oss ute på vangen og berre såg . . .

*

Det e så stilt og fredfullt at orda bli liksom borte milla leppøm mine — me sett berre og ser ut over dalen. Gråe skyer dreg seg innover himmelen, sol-glansen på Trondfjellet kjem bort — og de grøne åsene fe en underlig djupblå tone. Rett fram kan je sjå Trondfjellet reise seg mot himmelen, det ligg der så mektig og støtt i landskapet som et bilde på urokkelighet og livsro. Der oppe på den andre sida ligg den indiske filosofen som bodd øvst i Alvdal e stedt te kvile — og ette det folket sei sitt i grava med ansiktet

vendt mot bygda. Alt je ha hørt om denne underlige mannen e med ett levende for meg her i skymningen, det e som om meninga med livet bli ei helt anna. Det e itt spørsmål om poeng og pensum her i stilla, her e itt spørsmål om makt og rikdom ... her e det berre å ta imot av alt det denne vakre naturen ha og by på. Det e slike aublekk som en opplevvi så få gong i livet, men som en bær som et lysskimmer i sinnet gjennom gråe og tunge dager.

Attmed veien på andre sida høre je lyden tå en sandristar, en liten påminning om at sivilisasjonen itt e så langt unna. Teogmed her går kvenna, som mel og mel og aldri slutte. Det e berre det at her høres det så spedt og lite ut, det e mest slik at en kvar stunda vente at no vil det der pusleriet gå i stå.

En lastebil kjem av og te og lesses med sand. En liten maur i det store fjellødet. Ittnå anna. Det e så godt å ligg her på den mjuke senga av mose og lyng og dogg-bløtt fjellgras, og lett seg fylle med den rene og gode lufta.

Je sprett opp. Livsglea svell ut gjennom kroppen min og je føle en vill trong te å kauke og rope ... En sau ser forbausa opp bak en enerbusk.

— Berre sjå du, det e berre je.

Je klare itt lenger vær i ro, je bynne gå, je spring, je hoppe —. Tullfakti, sei je åt meg sjøl, — det går snar over ska du sjå. Ja, je vet det — og det e nettopp derfor. Men akkurat no, akkurat no e je gla je levvi

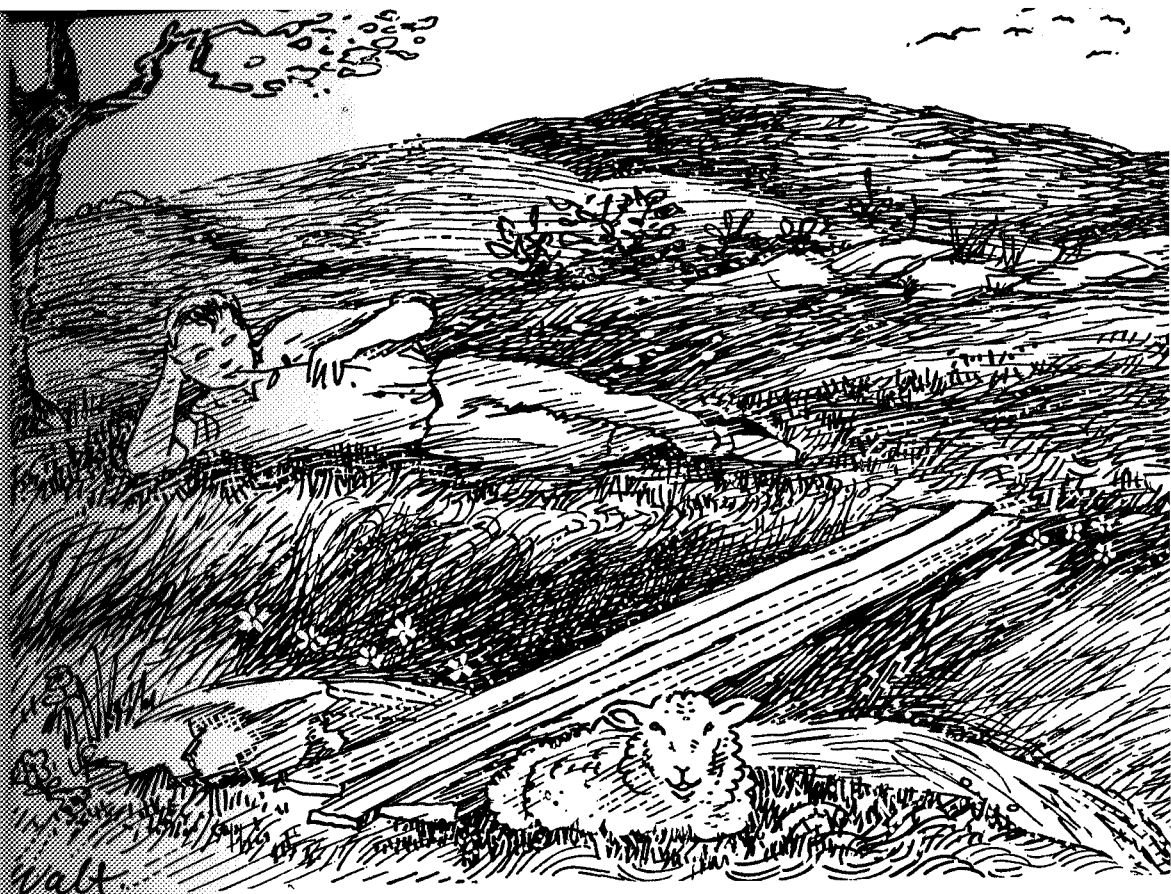
Je lene meg innte ei bjørk og puste ut.

Det var det je skjønt, no har kvenna stansa. Den siste bilen ha gått. No har kvelden for alvor senka seg over fjella, bjørkliene, hytta og den sivfulle stranda ved Trondsjoen.

Me går inn, tenne opp på grua ... sett oss og ser inn i elden. Det ha vørti så stilt, både rundt oss og inni oss —. Me snakke lågt om små ting, om framtida, om det som ska kåmmå, om mårradagen ... Men det e liksom så fjernt og borte, det e som nå som har gått forbi. Me kjenne itt att oss sjølve.

— — —

Enno en gong går me ut, står ved den vakre hytteveggen og berre ser utover dalen som ha ti på seg den blå nattkåpa. Det e

nå rart med dette Trondfjellet ... kanskje e det ånda åt den indiske filosofen som sveve over gråstenen og rensmosen. Kanskje det e derfor me itt kjenne att oss sjølve.

Omsider går me inn og kryp ned i kvar vår sovepose. Je ligg her og stirre ut gjennom glaset, je ha liksom itt løst te å somne frå det her. I mårrå e det kanskje annsles — — —.

*

Jåv, da dagen kom vart alt annsles. Me sprang opp på høgda og så utover. Sola sken frå en klår himmel. Attmed veien på den andre sida hørt je lyden av sandristaren. Kvenna hadd bynna å gå att. Me bestemt oss for å reise te bygda att te middags. Uroa kom over oss, det hasta med å kom viar, det va så my som skull gjærrås. Me hadd itt engong tida te å vente på at rutebilen frå Tyllidalen kom, me fekk sett på med en tå biløm som kjørt sand ...